

JAN BAUER

Krvavé
léto

PŘÍPADY
KRÁLOVSKÉHO SOUDCE
MELICHARA

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

JAN BAUER

Krvavé
léto

PŘÍPADY
KRÁLOVSKÉHO SOUDCE
MELICHARA

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

© Jan Bauer, 2015

© Nakladatelství Brána, 2015

ISBN 978-80-7243-808-2

MOTTO

*Když pak král Václav dorazil do města Olomouce
a bydlil v domě děkana hlavního chrámu,
žalostný osud a úděl politováníhodný zabránil mu
v pokračování, bohužel na počatém pochodu.
Neboť tento Václav posud zcela mladistvý,
král český a dědic zákonitý a poslední,
jediná naděje lidu českého, zřítelnice,
jež vši péčí měla být opatrována, květ onen nachový,
kvítek, pravím, žádoucí a velmi milováníhodný,
podsečen, uschl, sklesl a zabynul.
Neboť právě tento král, ozdoba vlasti, útěcha lidu
jediná pozůstalá, světlo a kořen Čech,
smrtnými proklán jsa ranami zabynul a odešel...*

Kronika zbraslavská

1. kapitola

„U daša, tohle se nemělo stát,“ zamumlal si do vousů královský soudce Melichar z Roupova, statný, asi čtyřicetiletý muž s osmahlou vrásčitou tváří a dlouhými silně prošedivělými vlasy. Svými svalnatými pažemi rozrazil hlouček běsnících zbrojnošů obklopujících to, co zbylo z nápadně vyzáblého chlapíka, který před chvílí notně rozrušen vyběhl z královy ložnice. Teď tu ležel v krvi na zemi a jeho hubené tělo bylo poseto několika tucty krvavých ran.

„Kdo je to?“ zeptal se soudce přísně hlasem navyklým poroučet. Nejblíže stojící ozbrojenci jen rozpačitě pokrčili rameny.

„Zabil přece krále,“ zkusil namítnout Ondřej ze Lhoty, hejtman královské stráže, rozpačitě přešlápl z nohy na nohu a v ruce stále držel svůj zkrvavený meč. Měl sice na královském dvoře vysoké postavení, ale zdaleka ne tak vysoké jako Melichar z Roupova. Teprve v této chvíli zapochyboval o tom, zda se on a jeho muži zachovali správně. Každopádně to teď bohužel vypadá, jako by tím chtěli zahladit vlastní provinění. Jejich úkolem bylo hlídat krále Václava jako oko v hlavě a zatím se k němu za jejich zády vplížil tenhle strážník. A aby to napravili, málem ho ve své horlivosti rozsekali na kousky.

„Já vím, pane soudce, udělali jsme chybu,“ neochotně přiznal Ondřej, protože věděl, že takové přiznání může alespoň trochu umenšit soudcův hněv. „To je asi tím horkem,“ vymlouval se. „Chlapům to už z toho přestává myslet.“

„Koukám, že tobě taky, hejtmane,“ ironicky poznamenal Melichar a dumal přitom, co by měl nejdříve podniknout. Všichni zbrojnoši kolem napjatě čekali, jaké budou jeho příkazy.

Soudce však chtěl především zjistit, co se stalo s panovníkem: „Kde je král? Viděli jste ho?“

„Leží na posteli. Má v těle tři bodné rány,“ poznamenal kdosi z hloučku. Všichni krále Václava spatřili a uznali, že to prostě má za sebou.

„Zavolejte felčara!“

„Myslím, že to je zbytečné,“ zkusil namítnout hejtmán Ondřej. „Sám jsem ho viděl. Tělo Jeho Milosti už vychládá.“

„Tak sežeňte královského podkomořího pana Rajmunda!“

Melichar z Roupova se pohyboval na královském dvoře dost dlouho na to, aby pochopil, že stane-li se malér, a tohle byl malér jako hrom, tohle byla skutečná tragédie, je potřeba hodit starosti na někoho s ještě vyšším postavením, a tím byl právě královský podkomoří Rajmund z Lichtenburka, za panovníkova života jeho nejoblíbenější dvořan. Ať se teď pan Rajmund stará! Jenže co naplat, tím ze sebe Melichar své povinnosti nesejmul. Jako královský soudce měl tuhle vraždu vyšetřit, zjistit kdo byl ten mrtvý vrah a proč mu mladičkový Václav tolik vadil, že se k němu vplížil s dýkou a třikrát bodnul do jeho spícího těla. Ale od vraha, když už je také po smrti, se to nikdo nedozví.

„Nesahejte na něj!“ přikázal zbrojnošům, čímž mínil rozsekané tělo pravděpodobného atentátníka. Teprve pak v doprovodu hejtmána Ondřeje vstoupil do domu kapitulního děkana, aby se podíval na mrtvého Václava. Krále našli v jeho komnatě a vypadal, jako by jen

spal. Ležel na posteli se sametovými nebesy, která zjevně sloužila k tomu, aby na nocležníka napadal z trámového stropu roztodivný hmyz. Mladičský král se i ve smrti tvářil tak jako zaživa. Smrtná rána byla hned ta první, vrah byl zřejmě v zabíjení zkušený, a tak nebožtíkovi, i když už vypustil duši, zůstal na rtech onen pohrdavý úsměv, kterým obvykle dával všem najevo, že je něčím víc než oni. Ani útěk z Uher, odkud ho musel otec doslova vysekat mečí českého vojska, ani otcova smrt, podobná spíše dlouhé bolestné agónii, ho nijak nezměnily. Býval to od dětských škorníčků domýšlivý fracek a to mu zůstalo. Což o to, přemyslovská rodina se vždycky domnívala, že nad ni není. Otakar, děd mrtvého, nikdy nepřekouzl pokoreň Habsburkem Rudolfem a jel si k vesnici Dürnkrot do předem ztracené bitvy, což všichni až na něho tušili, pro smrt. Stejně tak Václav toho jména druhý, od mládí sice stonavý, nicméně natolik pyšný, že se mu v tomto ohledu těžko mohl kdo rovnat. Melichar z Roupova o tom věděl své, třebaže právě tomuto panovníkovi vděčil za svůj významný královský úřad. Ale mladý Václav toho jména třetí, který tu teď před ním ležel mrtvý na posteli, ještě své předky překonával značnou prchlivostí, danou mládím a nezralostí a také tím, že ho jeho nejbližší dvořané, tedy především Rajmund z Lichtenburka a Hynek z Dubé, povzbuzovali v přesvědčení o vlastní výjimečnosti. Jeho otec, Václav II., by byl jediný, kdo by ho dokázal usadit a usměrnit. Ale ten byl bohužel mrtev. Když o tom tak soudce přemýšlel, dospíval k názoru, že právě povaha mladého Václava mu přivolala smrt. Kdo ví, koho urazil, čí hrdosti se dotknul, komu obrazně řečeno šlápl na kuří oko. Ani král, jemuž je jeho moc svěřená od Boha, nemůže beztrestně urážet a ponižovat muže ve svém okolí.

Dva jáhnové právě zvedali Václavovo tělo z postele a naložili na nosítka, aby ho odnesli do sousedního kostela jeho svatého jmenovce a zemského patrona, kde bude vystaven na márách a zdejší kněží a řeholníci se budou modlit za spásu jeho duše. Kdepak asi je královna Viola? Jestlipak už ví, že je mladičkou vdovou? A dojde to vůbec té blondaté holčičce, která je ještě zpola dítětem? Ach, to bude zase hysterická scéna, pomyslel si se vším smířeným Melichar. Dovedl si představit, že ji Václava sestra Anna rychle odklidí někam do kláštera a ta chudinka k tomu nestačí říci ani „bé“.

„Jak to, že se vrah dostal se zbraní v ruce do královy ložnice?“ vyštěkl Hynek z Dubé, druhý z oblíbených Václavových dvořanů, který se tu nečekaně objevil. „To si někdo odskáče!“ zahrozil sevřenou pěstí někomu dosud neznámému.

Hejtman Ondřej by se byl nejraději propadnul. Teď bude všechno na něm. A ještě se na něj mračí soudce Melichar. Ach, ta zpropadená služba u dvora! Včera celou noc pánové s králem popíjeli a vykřikovali, jak pokorí toho kujavského vévodu Vladislava, který se dovolil vzepřít se legitimnímu polskému králi Václavovi, jak mu utrhají uši, uřežou koule a kdoví co ještě dalšího. Víno teklo proudem a není divu, že nevyspalý panovník si šel po obědě lehnout, aby dospal, co v prohýřené noci zanedbal. Jenže na to zřejmě čekal vrah.

„Zjisti, kdo je ten rozsekaný na dvoře!“ přikázal Ondřejovi soudce Melichar a hejtman toho okamžitě využil, aby se ztratil z blízkosti pana Hynka z Dubé, od něhož mu nehrozilo nic dobrého.

Mezitím se už do královy ložnice dostavili i přivolaný Rajmund z Lichtenburka, a navíc i kancléř Petr Angeli, věčně zachmuřený prelát v černém taláru. „To je nešťes-

tí! Bůh trestá českou zemi! V krátké době zemřeli hned dva panovníci, domácí dynastie vyhasla v mužské linii,“ mumlal si spíše pro sebe. Zdálo se, že sice všichni jsou vyděšeni, ale doopravdy nikdo nedoceňuje, co se vlastně stalo. K dovršení všeho přiběhla i královna Viola v doprovodu celého houfu dvorních dam, a když spatřila Václavovo mrtvé tělo na nosítkách, hystericky se rozplakala, poklekla před nosítky s jeho tělem, lomila rukama, jak to vidávala při úmrtích v rodném Těšínsku, a její družky ji horlivě napodobovaly. Takové scény se Melichar obával ze všeho nejvíce.

„S tažením do Polska je konec. Musíme rozpustit vojsko,“ do všeobecného nářku pronesl jako téměř vždy věčný podkomoří Rajmund. V mrtvém králi sice rozněcoval žádostivost a fantazii, ale když teď byl Václav po smrti, Rajmund myslel především v pražských groších z kutnohorského stříbra. „Nebudeme přece platit vojáky, když král odešel k Pánu!“ Už teď se však Lichtenburk obával, že bude muset z královské pokladny vyplatit alespoň velitele a hejtmany a o to méně zbude grošů pro něj. „Musíme také okamžitě vyslat posly se zprávou o Václavově smrti do Prahy ke královi švagrovi, pověřenému zemskému správci Jindřichovi, který se nyní vlastně stává českým a polským vládcem.“ Rajmund se samozřejmě chystal takovou zprávu opatřit vlastním podpisem a pečeti, aby novému vládcí bylo jasné, o koho se může především opřít.

„Na panovníka se korutanský vévoda ale vůbec nehodí,“ poznamenal Hynek z Dubé. „Měli bychom si nyní krále sami zvolit, jak to odpovídá zemské tradici.“

„Václav se na kralování také nehodil,“ odsekl na to Rajmund.

„Proto jsi ho tahal po pražských krčmách a hampejzech, co?“ rýpnul si Hynek. Ani v tak truchlivém oka-

mžiku královy smrti nedovedli ti dva šlechtici překonat vzájemnou nevraživost.

Lichtenburk však Hynkův výpad tentokrát přešel, protože si všimnul postávajícího královského soudce Melichara. Výsměšně na něj pohlédl a prohlásil: „Teď to bude na tobě, soudce. Chci vědět, kdo je ten vrah, kdo ho poslal, proč se tak snadno dostal do královy ložnice a proč ho královští strážci na místě ubili. A zjisti mi to nejlépe do zítřejšího večera!“

Pak se Lichtenburk otočil na podpatku a následoval průvod za nosítky s tělem mrtvého Václava. Nad Olomoucí se rozezněly trhavé a naříkavé hlasy zvonů oznamující, že český a polský král, Václav, toho jména třetí, poslední mužský potomek z rodu Přemyslova, odešel na věčnost. Melichar si rukávem otřel pot z čela. Bylo skutečně horko k zalknutí. Nebe bylo bez jediného mráčku a slunce spalovalo všechno živé. Chtělo by to pohár vyhlazeného bílého vína, napadlo soudce, ale zatím musel svolávat svou malou družinu, aby vypátrala, pokud možno co nejdříve o tom, kdo byl ten rozsekaný vrah vlastně zač.

2. kapitola

„Pane soudce, vyptával jsem se na toho mrtvého, nebo spíše rozsekaného, po celém ležení, ale nikdo nic neví,“ přiběhl k Melicharovi navečer jeho pomocník a zároveň komorník, prostě taková holka pro všechno, asi dvacetiletý uhrovitý mládenec jménem Božetěch. Jeho otec, zeman odkudsi od Prachatic, si přál, aby se stal knězem, a poslal ho na školu při vyšehradské kapitule s tím, že později odejde studovat do vlašské Bologně. Jenže Božetěchovi v pražském souměstí jako by narostla křídla. Latinský jazyk sice zvládnul, teologii už méně, zato vymetal všechny hampejzy ve Větším Městě pražském, a když se pak na nože porval o jakousi kurvu, ocitl se v městské šatlavě a se školou byl konec. Zcela náhodou se setkal s královským soudcem Melicharem, který se zpravidla podobnými drobnými lapáliemi nezabýval. Jenže Božetěch ho zaujal. Z jeho tváře vyčetl něco, co mu připomnělo vlastní bujně mládí, a navíc zjistil, že ten bývalý studiosus je chytrý, výmluvný a má dobré srdce. Ostatně právě ta dobrota srdce ho přivedla do rvačky, protože bránil jednu prodejnou děvku. Ta holčina za to sice nestála, ale soudce Melichar právě postrádal pomocníka, na něhož by se mohl spolehnout, a tak Božetěcha přes rychtářovo brblání vytáhl ze šatlavy a zaměstnal u sebe.

„Tak se ptej dál a pospěš si! Všiml jsem si, že se vojsko rozchází, tak aby nám neodešli ti, kteří by mrtvého mohli znát.“

Melichar si rukávem otřel pot z tváře a vydal se do krčmy U stříbrné hrušky, která se nacházela přímo pod

olomouckým hradem. Sotva vstoupil dovnitř, nadechl se kouře z otevřeného ohniště uprostřed, na němž dvě ženy v šedých plachetkách zakrývajících jim vlasy, a ve skoro až na paty jim sahajících a v pase přepásaných košilích nejasné světlé barvy, opékaly několik kuřat. Po obou delších stranách stolu stály hrubě tesané lavice, na nichž seděli většinou královští zbrojnoši, najatí žoldnéři a také několik místních měšťanů, kteří spíše než řádné řemeslníky připomínali hospodské povaleče. Každý měl před sebou kameninovým džbánem s ječným pivem a vedli řeči o tom, co teď bude po králově smrti.

„To není samo sebou,“ mínil jakýsi voják v rozepnutém kabátci. „Krále Václava dal zabít Korutanec, aby se zmocnil trůnu.“

„Blbost,“ okřikl ho druhý, vytáhlý žoldněř s rozježenými vlasy. „To bylo dílo Habsburků. Vsaďte se, oč chcete, že teď římský král Albrecht vyhlásí Čechy za odumřelé říšské léno a dosadí nám některého ze svých synů.“

Pak si muži u stolu všimli Melichara a honem mu dělali místo na lavici. „Jen se mezi nás posaď, pane královský soudce. Na tobě je vidět, že jsi mužem spravedlivým a nestydíš se za obyčejné lidi,“ uvítal ho zbrojnoš, který před tím obviňoval Jindřicha Korutanského z vraždy svého švagra.

Popravdě řečeno důvod, proč si Melichar vybral právě krčmu U stříbrné hrušky, nespočíval ani tak v tom, že by chtěl stolovat s prostými vojáky. Spíše se sem uklidil proto, aby nemusel poslouchat případné výtky pánů Rajmunda z Lichtenburka nebo Hynka z Dubé či některého z dalších královských úředníků. Sám byl pouhým vladykou a královským soudcem a stal se jen jakýmsi rozmarem krále Václava II. Páni v královské radě ho považovali za pouhého povýšence, který se s nimi nemůže rovnat, a dávali mu to také znát. Melichar si na to zvykl, ostatně

nic jiného mu nezbyvalo, na přezíravé chování raději ne-reagoval a respekt si zjednával svým důvtipem a důslednou spravedlností. Držel se zásady, že zlo má být potrestáno, ať ho spáchal kdokoliv. Sice mu to občas zavíralo dveře některých panských sídel, ale zároveň přidávalo na vážnosti a důvěryhodnosti.

„Vzácný pane,“ naklonila se k němu jedna ze dvou ženštin, které na otevřeném ohni pekly kuřata, „vidím, že patříš ke královským úředníkům. Pro takové mám něco lepšího než tady pro obyčejné kmány.“

„Ale hubu mám stejnou jako oni,“ usmál se Melichar.

„Nedáš si, vzácný pane, jelení játra pečená na roštu? Sama jsem je nakládala do medu.“

Královský soudce byl labužník a chutná krmě, byť na to nevypadal, patřila k jeho slabostem.

„Nu což, dobrá ženo, když jinak nedáš.“ V duchu se už předem olizoval. V takovém vedru nechtěl žádné teplé jídlo a jelení játra, vyhlášená lahůdka, měla tu přednost, že se podávala za studena. „A samozřejmě mi přines džbán piva!“ poroučel Melichar.

„Slyšel jsem, že tě oslovili jako královského soudce, pane,“ obrátil se na něj německy zrzavý žoldněř na druhé straně stolu.

„Slyšel jsi správně,“ pokývl hlavou Melichar, myšlenkami už soustředěný na jelení játra.

„Přitáhli jsme z Durynska, abychom pomohli českému králi,“ začal rozvláčně.

„No a?“ povzbudil ho soudce.

„Jenže teď nedostaneme žold.“

„Jak to? Královský podkomoří pan z Lichtenburka vás přece musí podle smlouvy vyplatit.“

„V tom se nevyznám. Jsem jen obyčejný pacholek od koní a najal mne můj pán urozený rytíř Konrád z Botenštejna.“

„Tak tě vyplatí on,“ odsekl Melichar a s povděkem přijal džbán studeného piva.

„Nevyplatí. Rytíř z Botenštejna totiž zmizel.“

„Asi utekl i s penězi,“ odbyl zrzavce soudce a zhluboka se napil.

„To by rytíř z Botenštejna nikdy neudělal. Zním ho dlouho.“

„Třeba se ještě objeví.“ Melichar už chtěl mít od toho dotěrného Durynka pokoj, ale ten se nedal jen tak odbyt.

„Mohl bys ho, pane, jako královský soudce dát hledat? Ono je to všechno hrozně divné. Včera večer měl rytíř Konrád návštěvu. Víím, že s někým mluvil o penězích a nějaké peníze dostal. Proč nám je tedy nerozdělil?“

Soudce pokrčil rameny: „Nemohu ti pomoci. Nevím, co bych pro tebe mohl udělat.“

„Můžeš za mne zaplatit pivo?“

Byla to sice od zrzavce drzá neomalenost, ale Melichar chtěl mít už od něj pokoj. Za celý den toho měl právě dost. Jenže ve chvíli, kdy už sahal po svém měšci s penězi, aby se zbavil Durynka, probudil se v něm instinkt vyšetřovatele. Napadla ho otázka, zač mohl včera večer dostat rytíř Konrád peníze? Z královské pokladnice jistě nebyly, protože nebyl důvod někoho vyplácet, tažení do Polska teprve začínalo. Ale třeba byl rytíři Konrádovi někdo dlužný a přišel splatit svůj dluh. Snad. Co když se jednalo o něco jiného? Třeba ta včerejší návštěva po Konrádovi něco chtěla a peníze dostal jako zálohu předem. Jenže za co?

„Poslechni, co byli zač ti muži, co včera večer navštívili tvého pána?“

„Myslím, že nějakí šlechtici. Na to, že bylo teplo, měli na sobě dlouhé černé pláště a kápě natažené přes hlavu.“

Ty se přece v létě v takovém horku nenosíš. Spíš jsem měl dojem, že nechtějí, aby je někdo poznal.“

„Viděl jsi dneska svého pána?“

„Ne. Však proto jsem se na tebe obrátil, pane soudce.“

„Zajímavé,“ zamumlal spíš pro sebe Melichar. Včera večer někdo dal peníze veliteli oddílu Durynků Konrádovi z Botenštejna a ten se hned následující den ztratil. Shodou okolností byl tentýž den zavražděn český král Václav III. „Víš ty co?“ vybafl soudce na Durynka. „Pojď hned se mnou! Potřebuji si něco ověřit.“

Pak se Melichar otočil na kuchařku, která mu nabízela jelení játra: „Tu tvou pochoutku si dám později!“ A milého zrzavce vyvlekl ven před krčmu.

Venku se už mezitím zešeřilo. Oba muži vešli do olomouckého hradu a soudce postřehl, že po králově smrti zjevně opadla kázeň vojska. Bránu nejenže nikdo nehlídal, ale ani před děkanským domem a u kostela svatého Václava nepotkali jediného zbrojnoše. Vnitřek chrámu byl ozářen svícemi a ozývalo se odtud mumláni kněží, řeholníků a jáhnů, kteří se modlili za spásu královy duše. Před márnicí seděl jednooký hrobník a dloubal se v nose prsty špinavými od hlíny. Jakmile uviděl královského soudce se zrzavým Durynkem, vyskočil a uctivě se uklonil.

„Máš tam toho nebožtíka?“

„Jo, pane soudce, už v tom horku pěkně smrdí.“

Údajný atentátník se opravdu začínal v horku rozkládat. Byl nejvyšší čas ho dát pohřbít. Jeho tělo leželo na márách přikryté šedou plachtou.

„Pojď sem,“ vyzval Melichar Durynka, ale tomu se zjevně dělalo špatně a musel se moc přemáhat, aby se nepozvracel. Ale soudce jeho obtíže zjevně přehlížel. Strhl z rozsekané mrtvoly plachtu a zeptal se ho: „Kdo je to? Neznáš ho náhodou?“

Zrzavec vypouil oči na hlavu, kterou kdosi doslova rozsekl mečem na dvě půlky. Z rozbité lebky vytekl mozek a vousy byly plné zaschlé krve, která se po onom úderu vyvalila mrtvému z úst. Durynk zalapal po dechu, celý se ohnul a začal dávivě zvracet. Melichar počkal, až ze sebe dostane úplně celý obsah svého žaludku a pak se zeptal:

„Není to náhodou rytíř Konrád z Botenštejna?“

Durynk jenom přikývl, znovu se předklonil a měl pocit, že vyzvrátí i vlastní střeva.

3. kapitola

„Krále Václava zabil rytíř Konrád z Botenštejna,“ oznámil soudce Melichar královskému podkomořímu Rajmundovi z Lichtenburka tónem, jako by hlásil, že zítra bude opět pořádné horko.

„Víš to jistě?“ podezíravě se zeptal podkomoří.

„Jeden z jeho vojáků ho poznal,“ odvětil Melichar.

„Měl bys dát toho vojáka zavřít. Potřebujeme ho jako svědka,“ poznamenal pán z Lichtenburka.

„Slíbil, že neuteče.“

„Stejně ho dej zavřít do hradního vězení. Téhle pakáži se nedá důvěřovat. Co ti řekl?“

„Prý u toho Konráda z Botenštejna byli včera večer nějakí lidé a dávali mu peníze. Ovšem, co to bylo za lidi, nevěděl.“

„Hmmm,“ zamyslel se pan Rajmund. „A jak vypadali?“

„Měli na sobě dlouhé černé pláště s kápěmi, zjevně nechtěli, aby je někdo poznal.“

„Takže o nich nevíme vůbec nic,“ povzdechl si Lichtenburk. „A co ten Konrád z Botenštejna? Co byl zač? A byl to určitě on, kdo zabil krále?“

„Hejtman Ondřej ze Lhoty se dušoval, že to byl zcela jistě on. Nikdo jiný nepadá v úvahu.“

„A proto ho ti hlupáci na místě zabili,“ zamračil se pan Rajmund. „Měl bych je dát za to zbičovat.“ Řekl to však spíše jen proto, aby dal najevo své rozhořčení nad chováním královské stráže, než aby to myslel vážně. Král Václav III.

byl mrtev po pouhém roce panování a podkomoří se teď staral především o to, aby si i za vlády nového krále udržel svůj výnosný úřad. Tím novým králem bude jistě manžel Václavovy starší sestry Anny, korutanský vévoda Jindřich. O tom nebylo sporu. Z hlediska nástupnického práva na to měl nárok. A tak Rajmund už v duchu přemýšlel, jak to zaonačit, aby malér s neobjasněnou Václavovou vraždou nepadl na jeho hlavu. Naštěstí tady byl královský soudce Melichar z Roupova, člověk nepříliš urozený, tedy pouhého vladyckého stavu, který by se mohl stát vhodným obětním beránkem.

„Zjisti, pane soudce, s kým se ten rytíř z Botenštejna vlastně stýkal. Nemůžeš přece předstoupit před zemského správce a budoucího krále Jindřicha s tím, že nevíš, proč byl jeho švagr zabit.“

Melichar na Rajmundův argument přikývl. Co měl také říci? Znamenalo to vyslechnout ještě jednou toho zrzavého Durynka a raději i jeho spolubojovníky z oddílu rytíře z Botenštejna. Snad se něco dozví, ale spoléhat na to nemohl. Královský komoří teď hodil všechno na něj, a když se mu nepodaří objasnit královu vraždu, Korutanec ho jeho soudcovského úřadu pravděpodobně zbaví. Jistou nadějí pro Melichara byla skutečnost, že teď po Václavově smrti vypuknou v zemi zmatky, při nichž po nějakém selhání královského soudce nikdo ani nevzdechne. Páni budou loupit cizí zboží, nejlépe královské, a poddanému lidu otrne a bude drzý a neposlušný, na cestách budou řídit lapkové, pro něž má lidský život pramalou cenu. A navíc horké a suché léto přinese neúrodu a následný hlad, kupci budou zdražovat, a sousedé se navíc sesypou na České království, především na stříbrnosné Hory Kutné, jako vosy na med. Jenže zůstat za tuto cenu královským soudcem se mu příliš nechtělo.

„Božetěchu, dojdi ke Stříbrné hrušce pro takového zrzavého žoldnéře z Durynska,“ poručil svému pomocníkovi, který se právě vrátil z vojenského ležení za hradbami Olomouce. „Poznáš ho snadno, jiný zrzavec tam nesedí. Pan podkomoří si přeje, abychom ho dali pod zámek.“

Božetěch byl zpátky, než se Melichar nadál. „Žádný zrzek tam není. Ptal jsem se po Duryncích a všichni jen krčili rameny,“ hlásil soudci jeho pomocník.

„Dej nám osedlat dva koně. Pojedeme teď do vojenského ležení.“

Byla už úplná tma, když se ocitli v táboře zemské hotovosti. Polovina stanů chyběla a zbývající vojáci, pokud se právě neopíjeli v olomouckých krčmách, seděli kolem ohňů, zpívali, hádali se a lili do sebe víno a medovinu. Zřejmě jim některý šlechtic dal k dispozici vlastní sudy. V záři ohňů si Melichar všiml korouhve s červenou pětilistou růží nad jedním ze stanů.

„Je tam pan nejvyšší komorník?“ zeptal se strážce v drátěné košili, který se opíral se o své kopí a unaveně zíval.

„Koho mám ohlásit, pane?“

„Jsem královský soudce Melichar z Roupova.“

„Ach tak. Rač posečkat!“

Strážce zmizel ve stanu a kupodivu byl vzápětí zpátky.

„Pan Jindřich tě očekává, pane soudce.“

Ve stanu ozářeném svícemi ve stříbrném trojramenném svícnu panoval neuvěřitelný nepořádek. Kusy brnění byly naházeny na hromadu s různým šatstvem, po zemi se povalovalo měděné nádobí a na okované truhlici stál soudek pravděpodobně s vínem opatřený otočným čepem. Z hromady pokrývek na nízkém dřevěném lůžku zvědavě vykukovala rozčuchaná nevěstka.

„Pojď dál, pane soudce, Voršily si nevšímej a načepuj si víno, pokud najdeš vhodnou nádobu,“ zval ho nejvyšší

komorník Jindřich z Rožmberka, který seděl uprostřed toho chaosu na nízké dřevěné soličce a popíjel z číše poseté drobnými skleněnými perličkami.

Melichar našel měděný pohárek, natočil si víno ze soudku a usedl na špalek pokrytý zjevně drahocenným orientálním kobercem. Božetěch zůstal rozpačitě stát ve vchodu stanu a poulil oči na Voršilu, která si bezděčně odkryla svá nahá prsa. Ale zjevně už trochu opilý Rožmberk pokynem ruky vyzval soudcova pomocníka, ať si také vezme víno.

„Co tě sem přivádí, pane soudce?“

„Zjistil jsem, kdo zabil krále Václava,“ začal Melichar opatrně. Jindřich z Rožmberka býval ve svém chování občas nevyzpytatelný a vzhledem k tomu, že už měl ten večer v sobě nějakou tu číši, nehodlal soudce nic riskovat.

Nejvyšší komorník jen zachrčel a bez viditelného zájmu hleděl na Melichara, co se dozví dál.

„Byl to jistý durynský rytíř Konrád z Botenštejna.“

„To byl ten, co ho královská stráž rozsekala na mraky?“ otázal se Rožmberk.

„Ano. Prý toho Konráda včera večer navštívili nějakí muži a dali mu peníze.“

„Co tím chceš naznačit, pane soudce?“ Do Jindřichova hlasu se vloudila přísnost.

„Jen to, že královu vraždu si mohl někdo objednat.“

„Proč by si někdo objednával vraždu krále?“

„Právě to se snažím zjistit.“

„Podívej se, pane soudce, já o tom nic nevím. Králův vrah je mrtvý, byl okamžitě potrestán tak, jak si zasloužil. Proč se tedy v tom máme dál patlat?“

„Jsem královský soudce. Jsem povinen celou záležitost vyšetřit,“ připomněl Melichar.

„Chce to někdo po tobě?“

„Chce to královský podkomoří Rajmund a jistě to bude chtít i zemský správce Jindřich Korutanský.“

„Podívej, pane soudce, komplikuješ život sobě i druhým. Ten Durynk stejně už nic neřekne, zabila ho králova stráž. Když se v tom budeš dál vrtat, do podezření upadne hejtman stráže Ondřej ze Lhoty a jistě i mnozí další. Proč tak nahonem zamordovali toho Konráda? Nezametal snad někdo stopy? A jestli mu dal někdo nějaké peníze? Co když jen platil svůj dluh? Radím ti dobře, zapomeň na to. Nic nevyšetřuj, nech to být, mimochodem ti Durynkové už opustili ležení a jsou teď kdoví kde.“

„Proč tak rychle? Vždyť jsem s jedním z nich ještě před pár hodinami hovořil,“ namítl Melichar.

„Utíká to, utíká, mají to domů daleko,“ povzdechl si Rožmberk, pozvedl svou číši a dodal: „Radši se napijeme!“

Melichar pokrčil rameny a otočil se na svého pomocníka, ale ten měl oči jen pro Voršilina prsa. A tak si šel ještě nabrat ze soudku víno, aby snad svým odmítnutím Rožmberka neurazil.

4. kapitola

Zemský správce a pravděpodobný nový český král Jindřich Korutanský byl štíhlý pohledný asi pětatřicetiletý muž s předčasně prošedivělými vlasy a vousy. Soudce Melichar si dokázal představit, že ho jistě ženské obletovaly a on se k nim rozhodně nechoval netečně. Však nebylo náhodou, že se mu nechtělo opustit mládenecký život s hejnem kuběn a oženil s českou princeznou Annou až v době, kdy jiní muži už dávno založili rodiny. Korutanec byl vzhledem k horkému dni oblečen jen nalahko. Měl na sobě pouze bílou košili z jemné látky a šedé nohavice, na krku se mu leskl zlatý křížek na zlatém řetízku, seděl za stolem pokrytým lněným, vyšívaným ubrusem a okusoval kuřecí stehno. Pod stolem ho hladově pozorovali dva černí lovečtí ohaři s lesklou srstí. Vlastně ho hladově pozoroval i soudce Melichar, který od božího rána neměl v ústech a trmácel se sem do domu U kamenného zvonu na rynku Většího Města pražského už čtvrtý den na koni z Olomouce. Jel sem najisto, hledat Korutance na Pražském hradě nemělo smysl, protože tamní královský palác ještě za Václav II. při jedné oslavě nešťastně vyhořel a teď v něm sídlili leda krysy a netopýři.

„Tak švagříček to má za sebou. Pokoj jeho duši,“ utrousil plnými ústy Jindřich a dál si hleděl kuřecího stehna. Pak sáhl po umaštěné číši ze zelenavého skla, napil se, odhodil kost pod stůl, kde se hned strhla rvačka dvou ohařů, a zeptal se:

„Víš, kdo ho zabil?“

„Rytíř Konrád z Botenštejna,“ odvětil popravdě Melichar.

„Předpokládám, že jsi ho dal přivést v okovech.“

„Ne. Královská stráž ho na místě ubila.“

„Dostal, co si zasloužil,“ spokojeně kývl hlavou Jindřich a zhoupł se na své židli. Kralování, byť králem ještě nebyl českou šlechtou zvolen, se mu začínalo líbit. Svého švagra Václava rád neměl, takže neměl ani důvod k nějakému smutku. V jeho očích to byl namyšlený a rozmazlený floutek, kterého měli v dětství třískat od rána do večera, aby z něho tu domýšlivost vyhnali. Místo toho mu dělala společnost ta povedená dvojice Rajmund z Lichtenburka a Hynek z Dubé, která se starala jen o to, aby si z královského majetku co nejvíc přihrála do svého držení a do svých měšců. Teď je vyhodím, předsevzal si, pokud mi to má hysterická manželka dovolit, dodal v duchu.

„Co o tom Konrádovi víš? Proč zabil krále Václava?“

Melichar znejistěl. Téhle otázky se už předem obával a celou cestu z Olomouce si v hlavě sumíroval, co asi Korutanci na tohle téma řekne.

„Přijel z Durynska s celým oddílem najatých žoldnérů. Jinak ho nikdo, pokud vím, neznal.“

„Proč tedy zabil krále? Měl k tomu nějaký důvod?“

Jindřich věděl, že na jeho švagra Václava mělo vztek hezkých pár lidí. Ten mladíček rozhodně nezanechával nijak příjemný dojem a urážel všechny na potkání. Ale že by ho kvůli tomu někdo nenáviděl až k smrti, přišlo Korutanci nepochopitelné. Vždyť vraždu krále může spáchat jen naprostý blázen nebo zoufalec. Povíдалo se, že uherského krále Ondřeje III. otrávil, jenže když traviče nechytneš za ruku, těžko mu vraždu prokážeš. Polského krále Přemysla zase přepadli ve dvorci Rogozno najatí zabijáci, surově ho ubili a zase zmizeli. A protože byl král

mrtev, nikdo se už nesnažil po nich pátrat. Jenže v Polsku a v Uhrách panují trochu divočejší mravy. Tady jsme v Čechách, kde vládne ruka zákona. A zákon vtělený do královského soudce stál před ním a tvářil se jako hromada neštěstí.

„Nu, pověz, soudce Melichare, co jsi zjistil?“

„Jeden z Durynků mi vyprávěl, že den před vraždou navštívili rytíře Konráda nějací muži a dali mu peníze. Měli prý na sobě černé pláště a přes hlavu přetažené kápě, což tomu žoldněři přišlo divné, protože bylo tehdy horko asi jako dnes...“

„Ty jako soudce jsi samozřejmě zjistil, co byli ti chlapi zač, vid?“

„Je mi líto, nezjistil,“ popravdě přiznal Melichar.

„Jak to, že mi klidně přiznáš, že nevíš, co byli ti černí zač?“

Královský soudce se zatvářil nadmíru zkroušeně: „Bohužel, ten Durynk, jen co v márnici identifikoval rozsekaného královraha, zase zmizel a ostatní Durynkové jakbysmet.“

„Ale pan podkomoří Rajmund mi říkal, že ti přikázal, abys toho svědka nechal pro jistotu zavřít.“

A bylo to tady. Melichar z Roupova se, jak vidno, nemýlil ve svém odhadu, že podkomoří hodí všechno na něj. Přece se o svůj nadmíru výnosný úřad nenechá připravit pochybením nějakého soudce. Páni se teď budou rvát o místa u koryta, pardon, o své královské úřady, a v takové situaci je vždy radno mít připravenou nějakou oběť, na kterou se všechno svalí. A když se perou páni, obětí bývá vždycky ten, kdo stojí ve společenské hierarchii o stupeň níže, tedy vladyka.

„Bohužel jsem mu důvěřoval...“ rezignovaně prohlásil Melichar. „Neměl přece důvod utéci.“

„A přesto utekl,“ takřka vítězoslavně pronesl Jindřich a hodil svým psům další kuřecí kost. „A ty, královský soudce, teď nic nevíš. Co mám s tebou dělat?“ Korutaneček nasadil přísný obličej a odmlčel se, jako by přemýšlel o vhodném trestu pro jednoho ze svých úředníků, tedy pro Melichara z Roupova. Ve skutečnosti mu daný stav vyhovoval. Královrah byl mrtev, a proč vraždil, či kdo ho poslal vraždit, se neví. Nyní on, švagr českého a polského krále Václava, korutanský vévoda Jindřich usedne na oba trůny. Pravda, ten polský byl jaksi z ruky a momentálně si na něj dělal zuby kujavský kníže Vladislav řečený Lokýtek, který obsadil královský hrad Wawel v Krakově. Ale Jindřich s ním rozhodně nemínil bojovat jako ten mladičkový naivka Václav. Držel se zásady, že lepší český vrabec v hrsti než polský holub na střeše, a to už proto, že ten český pták nebyl vrabec, nýbrž zlatá, pardon, stříbrná slípka. Co jemu je do polských bažin a lesů, kde potkáš leda medvěda? Ke štěstí mu přece úplně stačí stříbronosné Hory Kutné a také Jihlava. Tam už je sice stříbrné rudy méně, ale třeba není všem dnům konec. Jindřich samou spokojeností až zavrnl, naneštěstí si všimnul otálejícího Melichara.

„Co tu ještě stojíš? Zpackal jsi, co se dalo! Klid se mi z očí!“

Královský soudce se chtěl ještě zeptat, je-li ještě stále královským soudcem, ale z tváře Jindřicha Korutanského vyčetl, že by měl co nejrychleji a bez otázek vypadnout. A tak se tedy hluboce uklonil a vycouval ze dveří. Korutaneček hodil psům další kost.

5. kapitola

Tvrz Roupov tvořila dvoupatrová kamenná věž se šindelovou střechou obklopená vesměs roubenými stáji, sýpkami a obydlím pro čeled. Proti případnému vnějšmu útoku ji chránila vysoká palisáda a ještě navíc i hluboký příkop, do něhož byla svedena voda z nedalekého potoka. Jak se sem Melichar a jeho pomocník Božetěch v doprovodu čtyř zbrojnošů blížili, ucítili zápach připáleného masa a soudce se v první chvíli polekal, zda snad nevypukl požár. Ale kouř nebyl nijak výrazný a valil se pouze z dýmníku, otvoru ve střeše kuchyně, což ho uklidnilo.

„Asi se připálila pečeně,“ poznamenal Božetěch. „Nevadí, mám už takový hlad, že mi i připálená bude chutnat.“

Melichar na to neodpověděl. Projel branou do tvrze na hrazené prostranství, kde se hned seběhla všechna čeled, aby uvítala svého pána.

„Čekali jsme tě později, ale když jsme slyšeli, že zabili krále Václava, měli jsme strach, co je s tebou, pane,“ drmolil správce Břeněk, kulatoučký, takřka holohlavý, chlapík oblečený pouze v ušmudlané košili a v příliš krátkých soukenných nohavicích, z nichž vyčuhovaly bosé nohy.

„A tak jste na moji počest připálili vepřovou pečínku,“ vlídně se ušklíbl Melichar.

Správce chtěl ještě něco říci, ale kaplan Zachariáš, vyzáblý přísně se tvářící asi třicetiletý muž v černé sutaně ho předešel:

„Musím s tebou mluvit, pane soudce!“

„Nu, co máš na srdci, důstojný otče?“ odvětil Melichar, když seskočil či spíše sklouznul ze sedla svého koně. Zadek od dlouhé jízdy páčil a svědil a nejraději by si ho už zchladil ve vědru vody. Ale zatím ještě musel nějakou dobu přetrpět. Co asi kaplan chce, vrtalo mu hlavou. Toho horlivého sluhu božího neměl příliš rád. Byl to úskočný tichošlápek, který rád vymýšlel různé intriky a také tentokrát měl zřejmě něco podobného za lubem. Jenže byl to představitel církve, a proto s ním musel, chtít nechtít, vycházet.

„Tady ne před lidmi, pane soudce.“

„Dobrá, přijď za mnou navečer, důstojný otče, až si trochu odpočinu.“

„Jak si přeješ, pane soudce.“

Teprve když se kaplan vzdálil, vyšla z tvrze Melicharova manželka Anežka. Měla nápadně bledou tvář a nepřítomný pohled. Soudce už předem tušil, že zřejmě prodělala další ze svých pravidelně se vracejících záchvatů. Hluboce si povzdechl, došel k ní, uchopil ji za ruce a ona mu nastavila tvář k políbení.

„Chtěla jsi mi sama připravit pečínku, vidíš?“

„Příbík ulovil kance,“ zamumlala omluvně.

Příbík byl synem správce Břeňka a Melichar a Anežka, protože sami dosud neměli děti, ho přijali takřka za vlastního. Soudcova manželka byla druhorozenou dcerou pana Bohuslava ze Švamberka, stála tedy společensky výše než její choť. Jenže byla od dětství stonavá a rodiče ji kvůli tomu chtěli dát do kláštera. Vždyť který šlechtic by si vzal nemocnou ženu, která nic nevydrží, trpí záchvaty, při nichž se válí po zemi a má u úst pěnu? V klášteře se to schová, tam není tak na očích a kdo ví, nepomůže-li jí služba Bohu k uzdravení?! Anežka se však tomuto osudu vzepřela a odmítla se stát nevěstou Kristovou. Proplakala

celé dny a noci a zoufalí rodiče nevěděli, jak se mají zachovat.

Záchranou se pro ni stal vladycký synek Melichar, stejně jako ona druhorozený a původně určený pro kněžskou kariéru. Jednou přijel v jakési záležitosti na hrad Švamberk a bleďounká Anežka, která měla jako novicka před odchodem do kláštera premonstrátek, se mu náramně zalíbila. Ta tichá drobná dívinka s upřímnými modrými očima vypadala jako anděl a Melichar po několikere číši vína ztratil hlavu a zamiloval se. Bohuslav ze Švamberka, navzdory svému jménu nebyl příliš pobožný a dceru chtěl dát do kláštera jen proto, že se bál, že zůstane na ocet. Ale nerad ji viděl plakat, a když zjistil, že se Melicharovi z Roupova líbí, nebyl proti tomu, aby se provdala třeba i za pouhého vladyku. Po svatbě se pak pán ze Švamberka obrátil na krále Václava II. a vymohl u něj pro svého zetě významný královský úřad, aby mu tím zajistil vyšší společenské postavení. Panovník věrnému Švamberkovi rád vyhověl, byť jmenování pouhého vladyky královským soudcem bylo u dvora považováno za panovníkův rozmar. Neudělal přece jeden z jeho knížecích předků biskupa z obyčejného kuchaře za to, že mu chutně připravil kančí oháňku? Melichar však svými schopnostmi brzy všechny kritiky přesvědčil, že i vladyka může dobře zastávat královský úřad.

Jemu samotnému příliš štěstí nepřinášel, už proto, že byl spojen s manželstvím, které bylo vyplněno jen starostmi a hořem. Anežka trpěla padoucníci a často i dvakrát denně ji postihovaly kratší či delší záchvaty. Právě v den návratu svého chotě přesvědčila kuchařku, že jí bude pomáhat při pečení kančího masa. Uprostřed práce ji však postihl záchvat, kuchařka Cilka se místo o pečení musela starat o svou paní a výsledkem bylo, že dobrá polovina masa byla na škvarek.

„Nic si z toho nedělej, Anežko,“ těšil ji Melichar. Manželka se k němu oddaně přivinula a spolu jako dvě zamilované hrdličky vešli do tvrze.

Kuchařka Cilka sice musela spálenou část pečeně dát psům, ale jinak se jí i tak večere vydařila a bylo masa dost pro všechny. Ve velké klenuté síni, která zabírala větší část přízemí tvrze, hodovali u stolu všichni včetně čeledi. Melicharovi nikterak nevadilo zasednout k jídlu i s posledním sluhou. A ke kančí pečince bylo dost žitného chleba, nakládaných cibulek a řídkého piva. Božetěch, který se při královském tažení příliš nenajedl, si zálibně hladil břicho a v skrytu duše doufal, že ho v nejbližší době nečeká se soudcem žádná cesta.

„Kdo vlastně zabil pana krále?“ zeptal se s plnými ústy správce Břeněk.

„Jeden rytíř z Durynska,“ odpověděl Melichar otrávený z toho, že i ve své vlastní tvrzi se musí k celému případu vracet.

„Co se s ním stalo?“ zajímal se správčův syn Přibík.

„Královská stráž ho ubila.“

„To jako za trest?“

„Ne, prostě ten rytíř vyběhl z královny ložnice a měl na noži krev, a tak se do něj pustili.“

„A jak věděli, že právě on zabil krále Václava?“ nedal pokoj Přibík. Melichara v té chvíli napadlo, že tuhle otázku za celou tu dobu od olomouckého mordu nedostal. Všichni prostě považovali za prokázané, že právě rytíř Konrád krále zabil, ačkoliv to mohl být někdo druhý. Ale kde by se tam vzal a kam by zase zmizel? I když by to byla úžasná náhoda, vyloučit se nedala. Ale soudce si ji raději nepřipouštěl.

„Nikdo jiný v blízkosti krále nebyl,“ odbyl Přibíka a z jeho hlasu bylo patrné, že se už o tomto tématu nechce bavit. V mysli mu vytanula slova Jindřicha z Rožmberka:

„Proč se v tom máme dál patlat?“ Ne, ve skutečnosti neměl nikdo zájem zjistit, jak to doopravdy bylo.

„Kdo teď bude králem?“ otázala se tentokrát paní Anežka.

„Přece korutanský vévoda Jindřich. Oženil se přece s Václavovou starší sestrou Annou.“

„A čeští páni ho chtějí?“

„Podle rodové posloupnosti má na trůn nárok. Vymře-li mužská linie rodu, což se ve Václavově případě stalo, dědí se trůn v ženské linii, respektive ho dědí manžel nejstarší dědičky,“ vysvětloval manželce Melichar. Ale pak si všimnul, že u jeho stoličky netrpělivě přešlapuje kaplan Zachariáš.

„Slíbil jsi mi, pane soudce, že si na mne uděláš po večeri čas,“ začal, když se k němu Melichar otočil.

„Vidíš, úplně jsem zapomněl,“ vладыka se neochotně zvedl od stolu. Otočil se ke své paní a co nejvlídněji se jí zeptal: „Omluvíš mne a pana kaplana na chvíli?“

Anežka kývla s pohledem upřeným na svůj talíř.

„Půjdeme na dvůr, důstojnosti,“ vyzval Melichar kaplana Zachariáše a vykročil napřed.

Slunce se klonilo k lesu na západě a část oblohy do slova zrůžověla. Pasáci hnali krávy z pastvy, které příliš mnoho nebylo. Vedro toho léta způsobilo sucho, louky se měnily málem v mlat, a tak museli dobytek zahánět až daleko k lesu, aby našel alespoň trochu zelené trávy. Pro roupovskou tvrz bylo štěstím, že měla hlubokou studnu. Jinde na tom byli o poznání hůře a vesničané z podhradí brali vodu z potoka, protože jejich studny vyschly. Všichni doufali, že snad podzim přinese déšť, který napojí zemi a studny se zase naplní.

„Tak co pro mne máš, důstojnosti?“ obrátil se Melichar na kaplana.

„Nerad to říkám, pane soudce, ale jde o tvou paní,“ začal Zachariáš opatrně a v očích se mu objevil podivný lesk. Snad to bylo zapadajícím sluncem, kdo ví, snad to bylo jeho náboženskou horlivostí, každopádně měl ten lesk v očích soudce varovat.

„Co je s mou manželkou?“ vyhrkl Melichar.

Kaplan se k němu naklonil, až se ho málem dotkl svým velkým poněkud zahnutým nosem připomínajícím zoban supa a tiše zašeptal, jako by sděloval nějaké strašné tajemství: „Je posedlá ďáblem!“

„Hlouposti! Jak jsi na to přišel?“ vybafl soudce vztekle.

„Ty její záchvaty, kdy je dlouhý čas bez sebe, jako třeba dneska, jsou toho neklamným znamením.“

„Důstojnosti, ve vsí úctě k tobě musím říci, že plácáš nesmysly. Moje žena je nemocná, ale ďáblem posedlá není.“

Zachariáš, však jako by ho neslyšel, trval na svém a oči mu teď už doslova zářily: „Měl bych dát poslat pro exorcistu, vymítače ďábla. Na pražském biskupství je jeden kněz, který dokáže zažehnativé zlé duchy. Když dovolíš, pane soudce, dojedu pro něj. Tvá paní trpí a my jí musíme pomoci...“

„Moje paní skutečně trpí, ale nedovolím, aby jí týral nějaký čaroděj, byť z pražského biskupství.“

„Nu, jak chceš, pane soudce,“ navenek smířlivě řekl Zachariáš. Ale hned vzápětí varovně dodal: „Jen abys nelitoval. Ďábel ve své nevyzpytatelnosti dokáže přeskakovat i na jiné lidi a nerad bych slyšel, že Roupov se stal jeho sídlem.“

„Dost,“ křikl Melichar a hlas se mu chvěl rozčilením. „Ještě slovo a dám tě z tvrze vyhnat jako prašivého psa.“

„To bys neudělal, soudce,“ vylekaně vyhrkl Zachariáš.

„Pokud nechceš, abych ti dokázal opak, tak za mnou s nějakým ďáblem už víckrát nechod!“

Melichar nechal kaplana stát uprostřed dvora, otočil se na podpatku a rychlými kroky se vrátil do síně.

„Co ti chtěl?“ otázala se ho paní Anežka.

„Chce jen příspěvek na opravu kostela,“ zalhal její manžel.

